"אז נדברו"

שאלת המיליון!!!

תפילה!!! האם היא ביטוח חיים של 100% או רק 99.9% ???
שים לב: אני לא שואל על 50 אחוז... או 80... אפילו לא 92.. זה לא שאלה... אני בטוח שהתפילה מועילה **לכל הפחות מינימום** 99.9 אחוז!!! כל הספק שנשאר לי זה רק על אותו אחוז הנוסף... האם קיים סיכוי שתפילה מועילה **100 אחוז ! ! ! !** או שעדיין... עדיין תפילה היא מועלת רק עד 99.9 אחוז???
אתה בטח לא מבין מה זה הדקדוקי עניות האלו... מה כבר נפקא מינה בין 99 אחוז ל100 אחוז... מה יכול להיות...
לא!! לא הבנת את הנקודה!! אם שמת לב כמעט כל אחד מאיתנו מוכן לשלם הרבה מאוד כסף על ביטוח!!! למה מוכנים לשלם על זה כ"כ הרבה?? **כדי לישון רגוע בלילה!!!** אדם מוכן לשלם הרבה מאוד בשביל להרגיש רגוע!! אני מבוטח!!! ביטוח שייך רק **במאה אחוז אפס אפס!!!** תשעים ותשע פסיק תשע זה כבר לא ביטוח..
תבין אותי: כפי שידוע לכולנו... העולם הזה מפחיד... צריך המון המון רחמי שמים... ו... ו... **אני בסך הכל רוצה לישון רגוע בלילה!!!**
האם תפילה היא ביטוח חיים מושלם פלטינום... שמהיום אני יכול לישון רגוע בלילה... מתוך ידיעה ברורה... שמקסימום כל כל מה שארצה אבקש ואקבל... או ש... לא!!! הקב"ה רוצה לפעמים אמונה... ואמונה... ונטו אמונה!! גם כשהתפילה לא מתקבלת...

זו הייתה המחלוקת החריפה בין יעקב לרחל!

רחל ניגשה ליעקב ותבעה: **הבה לי בנים!!** מאיפה?? מתפילה!! רחל מגיע בטענה: יש לי **הוכחה מדעית** שאתה לא מתפלל... מה ההוכחה??? אם היית מתפלל הרי **מאה אחוז!!!** שהיה לי ילדים... ואם אין!! אם ככה **מוכח מדעית** שאתה לא מתפלל...
ענה לה יעקב: לא!!! יש לך טעות!! **התחת אלוקים אני!!!** לך קוראים רחל... כשאת לא מקבלת משהו... את פותחת את הארון קודש... ומיד קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה ואת לא עוזבת עד שהקב"ה מבטיח ושבו בנים לגבולם...
אבל לי!! לי קוראים יעקב **ישראל!!** לי יש פסוק נצחי שאני מנחיל לבני שבכל מצב איזה שיהיה תמיד שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!!! הבנים שלי עתידים לעמוד מול עינויי אינקוויזיה ומול משרפות אושוויץ וגם כשיהיה מצב של "מתה אנוכי..." גם שם אני דורש מהם לצעוק את הפסוק שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!!! לפי המהלך שלי בעבודת ה' לא כל תפילה מתקבלת... לפעמים הקב"ה רוצה אמונה!!! ובכל נפשך- אפילו הוא נוטל את נפשך...
מחלוקת עצומה!!! יעקב אבינו טוען שלא כל תפילה מתקבלת!! **רחל טוענת** שכן!! כל כל תפילה מתקבלת!!! (עיין רמב"ן על המקום שכך ביאר את הויכוח ביניהם)
כמי ההלכה?? אמנם במקרה הזה רחל ניצחה... היא התפללה ונושעה... גם לעתיד לבא היא המבכה... והיא היא זו שתקבל בסופו של דבר את הבשורה מנעי קולך מבכי...
אבל למעשה: אנחנו??? אנחנו הבנים **גם** של יעקב **וגם** של רחל!!! מצד אחד אפשר לבכות ולצעוק... ולהתחנן... ומי שלא יתן דמי לו הרי יכונן!!! ובודאי שיכונן!! ועוד יתבשר מנעי קולך מבכי...
אבל אסור לשכוח!!! שאנחנו **גם** בנים של סבא ישראל!!! וגם אחרי שתרמתי לקופת העיר... ואחרי שהתפללתי עם כל הלב וגם אחרי שהתפללו עלי בכל המקומות הכי קדושים... עדיין לפעמים הקב"ה רוצה **א-מ-ו-נ-ה!!!** רוצה שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!!! אוי ואבוי למי שטוח דברים ועמוד וישאל: הבטחתי ולא נושעתי... התפללתי ולא התקבלה תפילתי... הקב"ה לא רק תאב **לתפילתנו**... הוא גם תאב ודורש ומצווה על **א-מ-ו-נ-ת-נ-ו!!!**
יעקב אבינו ביקש להיקבר במערת המכפלה... אבל את רחל הוא רצה לקבור דווקא **על הדרך**... למה?? כדי שתתפלל על בניה!!! ע"פ חוק, תחנת מד"א חייבת להיות קרובה... נגישה... על כל צרה שלא תבא... רק תבא לקבר רחל.. והסירנות של האמא ישמעו היטב בשמים... והישועה שלך קרובה קרובה... אבל יעקב!! יעקב יכול להעביר לנו את המסר של האמונה גם מרחוק... גם מעבר לקו הירוק אי שם במערת המכפלה.... אל תשכח: **אנחנו הבנים גם של יעקב וגם של רחל!!**

מבוכתו של הבן האברך מול אביו הבעל בית...

לכבוד מערכת גליון אז נדברו: יש לי מבוכה קשה... אשמח אם תתייחסו לזה באחד הגליונות... **זה תורף השאלה בעיבוד קל:** כולנו חונכנו בישיבה שהתכלית היא לימוד התורה!!! חינכו אותנו שאברך כולל זה התכלית!! לזה אנחנו שואפים!! כל בחור ישיבה שואף להיות אברך שיושב ולומד כל החיים!!! כל בחור ישיבה כיום מצהיר מפורשות (בין אם הוא אוחז בזה בין אם לא) שהוא רוצה ללמוד כל החיים... מתוך הכרה ברורה... שלצאת לעבוד זה כשלון!! זה סוג ב'!! לא ככה??? **עד כאן הכל טוב!!!** איפה מתחילה הבעיה שלי?? הבעיה הגדולה שלי... זה... זה אבא שלי! האבא היקר... הישר באדם... בן תורה אמיתי... ירא שמים מרבים... אוהב תורה... ומקפיד על קלה כבחמורה... אבל סוף סוף **הוא בעל בית!!!** אבא שלי מנהל חשבונות... ואם אבא שלי הוא אכן מנהל חשבונות... זאת אומרת: שלפי החינוך שאני קבלתי אבא שלי הוא סיפור של כשלון!!! אבא שלי הוא סוג ב'!!! אבא שלי באיזשהו מקום לא כ"כ בסדר!! לא ככה??? אז מה תאמר לי??? לא!!! חס ושלום!! אבא שלך הוא לא כשלון!! אבא שלך הוא סוג א'! אם ככה... אם אבא שלי הוא סוג א'... זאת אומרת שגם בעל בית הוא **סוג א'**.. וגם אברך כולל הוא **סוג א'**... אם שניהם **סוג א'**... אז בשביל מה ללכת ללמוד בכולל??? אם תאמר שאבא שלי הוא סוג א' **אתה סותר בזה את כל החינוך שקבלנו בישיבה!!** אני נמצא בין הפטיש לסדן! בין כבודו של אבי שיקר לי כבבת עיני!! ובין החינוך שאומנתי עליו מהישיבה (ומאבי בכבודו ובעצמו...) איך מיישבים את הסתירה הזו?? איך ממשיכים לדבוק בדרכי בלי להפוך את אבא שלי ללא בסדר!! לסוג ב'!! לכשלון! איך???

את השאלה הזו הייתה מבוכה ספציפית של אחד מעיר ושנים ממשפחה היה צריך לענות לו בפורום מצומצם יותר!! אבל מה נעשה... שלמרות הכוללים המלאים בעו"ר באברכים שתורתם אומנותם... עדיין לכל הפחות שבעים אחוז מהאכלוסיה של בני התורה היראים ושלמים הם בעלבתים יקרים שקובעים עתים לתורה!

א"כ מה צריכים לחשוב הבנים שלהם??? איך הם צריכים לדרג אותם???

עזוב את ההורים... הבעל מכולת השכונתי... יהודי ירא שמים מרבים... מה הוא?? **כשלון!!!** הגבאי של הבית כנסת?? **כשלון!!!** והאינסטלטור?? **כשלון!!** ומה עם הרבה שלי מהחיידר?? **כשלון!!!** ומה עם המנהל של החיידר שלי.. גם **כשלון!!!** רגע... ומה עם המנהל של הישיבה... גם הוא חתיכת **כשלון!!!** לא אכפת לי... בכיף... אני בעד... דווקא מאוד נחמד לי להפוך את כל העולם לכשלון חרוץ... זה דווקא די מרגיע... אבל דבר אחד פה לא כ"כ מסתדר לי... שכל כל היהדות החרדית... כל היהודים הטובים והיראי שמים... להפוך את כולם ל... ל... לא כ"כ בסדר??? שאנשים שלא הולכים לגמרי בדרך הישר??? לא כ"כ נשמע לי!!! סוף סוף מדובר באנשים שעושים רצון ה' במסירות נפש... להפוך אותם לסוג ב'... לכתוב להם על הגב: מכירת עודפים ופגומים... זה כואב מידי... זה נשמע לא כ"כ הגיוני... אם אפשר למנוע את הגזירה הזו... זה ממש חובה!!!

האמת היא שהשאלה הזו כבר צועקת מפרשת שבוע:

איתא במד"ר (ויקרא לו' ה') "...יעקב היתה מטתו שלימה, לפניו אברהם יצא ממנו ישמעאל וכל בני קטורה, יצחק יצא ממנו עשו וכל אלופי אדום, אבל יעקב מטתו שלימה כל בניו צדיקים הה"ד "כלנו בני איש אחד נחנו" כתוב כאן שמטתו של יעקב הייתה **שלימה!!!** כל השבטים היו **מושלמים!!!** כולם היו צדיקים גמורים!!! ברור??
יש לי פירכא פשוטה מאוד: מה עם זבולון...?? הרי זבולון עסק בפרגמטיא... הוא עשה עם יששכר עסק של יששכר וזבולון... וסכמנו שמי שלא לומד כל היום הוא סיפור של כשלון... הוא לא הצליח בחיים... הוא סוג ב'... אם ככה... הרי לשיטתנו הליגע'ר זבולון משבטי י-ה הוא סיפור של... של... חס וחלילה חס ושלום.. סיפור של כשלון??

זה נשמע לך??? חס וחלילה!!! חס ושלום!!!

זבולון היה אחד משבטי י-ה!!! הוא היה אדם השלם בקדושת יוצרו!! בלכתחילה שבלכתחילה!! הוא חקוק על כתפות האפוד! ואוי ואבוי למי שיעז לחשוב אחרת... נו... אז מה הפשט בזה? הרי סוף סוף הוא בעל בית... וסיכמנו שבעל בית זה סיפור של כשלון? זה בדיוק השאלה שלך?? לא ככה? אז לפני שננסה לתרץ את זה!! אז לפני הכל **דבר אחד חייב להיות ברור לכולנו!!! ונשנן את זה שוב ושוב: זבולון הוא לא כשלון!! ואבא שלך וכל הבעלי בתים היראים ושלמים שקובעים עתים לתורה!! הם לא כשלון!! הם לא סוג ב'!!** הם סוג א'!! אסור לחשוב כך!! אפילו לא בצחוק!! השאלה היא רק: אם כן... א"כ בכל זאת מה ההבדל בין אברך לבעל בית?? מה הענין להיות אברך שלומד כל החיים??? בו בזמן שבעלבית הוא סוג א' כמוהו...???

פנימיות העניין מבואר במאמר הנכתב בעמוד האחורי של הגיליון, ע"פ דעתו של העורך בלבד ללא אחריות כלל... ניתן להעיר להאיר ולחלוק ולסתור.

בסייעתא דשמיא
פרשת ויצא
גליון מס' 118
לסדר: "ויפרוץ האיש מאוד מאוד.."

זאת למודעי: הזמנים לפי אופק ירושלים בלבד.

כניסת שבת :
4.00

שקיעה!!!
ספק סקילה!
4.40

צאת השבת-
אשם תלוי!!!
5.14
ר"ת: **5.52**

סוף זמן ק"ש
בשבוע הבעל"ט וישלח
מג"א: 8.07
גר"א: 8.55
מעוות לא יוכל לתקון

לזכות החתן המופלג בתורה הבחור מעם
עובדיה ב"ר אהרן
לרגל בואו בברית האירוסין עב"ג תחי'
בורא עולם בקנין השלם זה הבנין,
נתרם ע"י שושביניו וידידיו

לזכות הבה"ח
אסף בן רות,
ואיתמר בן רות,
לזיווג הגון במהרה.

שימו לב:
נשמח מאוד מאוד לשמוע תגובות הערות והארות...
גם ביקורת נשמח לשמוע..
בפלא: 0527130499

ניתן להשיג בדואר אלקטרוני, בת.ד:
A8447168@GMAIL.COM

לתרומות:

ניתן לשלוח:
בבנק באמצעות חשבון 45806 בנק דיסקונט 077

כמו כן ניתן לשלוח בדואר לכתובת רוזין 12 (על-) 10 ביתר עילית
עבור גיליון אז נדברו"

תודה מראש!!!

אבנים מריבות... תגידו לנו: איפה הייתם עד היום??? למה עד עכשיו לא רבתם...??

זה היה מריבה של ממש... צריך שמה אבנים אחד על השני... מי נגד מי??? האבנים אחד עם השני!!!! אני תפסתי ראשונה... עלי יניח צדיק ראשו... לא!!! מה פתאום... לא את!! אני... כן אני!! צעקות... אבנים... לא הייתה ברירה... **מיד עשאן הקב"ה אבן אחת!!!**

אבנים יקרות: סליחה על השאלה.. אבל... אבל... איפה הייתם עד עכשיו...? ! ? ! מה קרה עכשיו פתאום... הרי יעקב אבינו לא נולד היום ולא אתמול... הוא כבר ארבע עשרה שנים לומד בישיבת שם ועבר... הוא כבר שמונים שנה איש תם יושב אוהלים... עד עכשיו לא רבתם עליו!!! שמונים שנה הוא הניח את הראש על הריצפה ואף אחד לא פצה פה ולא צפצף... פתאום נזכרתם... ועוד כולכם בבת אחת נזכרתם... איפה... איפה... הייתם עד עכשיו.. מה קרה עכשיו פתאום?? כשיעקב אבינו הניח את הראש על הסטנדרים... למה הסטנדרים לא רבו... למה הקב"ה לא היה צריך לקחת אלו סטנדרים ולעשות מהם סטנדר אחד... ובכלל.. לפני כמה שנים אליפז הגיע ליעקב ולקח ממנו את כל ממונו... הייתם צריכות לקום מהמקום ולהיעשות אבן אחת ולרוצץ את ראשו **איפה הייתם עד עכשיו? ומה קרה עכשיו שנזכרתם**

הביאור בזה הוא כך:

כולנו יודעים שיעקב אבינו למד ארבע עשרה שנים בישיבה... איפה זה כתוב??? לך תחפש... בשום מקום!! בשום מקום בתורה זה לא כתוב!!! נו... אז מאיפה בכל זאת כולנו יודעים את זה?? רש"י בסוף פרשה שעברה... רש"י עושה שם חשבון ארוך במניין שנותיו של יעקב... ורש"י פתאום מגלה ש"הרי חסרים ארבע עשרה שנים..." שנים יש איזה ארבע עשרה שנים אנונימיות... מעורפלות... ש... שלא ברור מה עבר על יעקב באותם השנים... תעלומה... בא רש"י ובשקט בשקט מגלה לנו את הסוד... אתם יודעים מה יעקב עשה בשנים אלו???

הא למדת שאחר שקיבל הברכות נטמן בבית עבר ארבע עשרה שנים!!

רבש"ע: למה זה לא כתוב במפורש בתורה??? בדיוק כמו שהתורה פרטה בפרקים שלמים את כל המקל לבנה מ לוז וערמון שיעקב התמודד עם לבן... התורה לא יכלה להקדיש פסוק אחד!!! לכל הפחות פסוק אחד לשטייגן עצום של ארבע עשרה שנה!!! העמל התורה של יעקב אבינו לא שווה פסוק קטן בתורה... למה אנחנו צריכים לנחש את השנים האלו לבד?? למה התורה לא מפרסמת את זה בריש גלי???

התשובה כתובה ברש"י עצמו: **שאחר שקיבל הברכות** נ-ט-מ-ן **בבית עבר 14 שנים!!**

יעקב לא רק שהוא למד בישיבה... הוא גם נ-ט-מ-ן בישיבה!!

ממי הוא נטמן?? מעשיו?? לא!! אם הוא היה נטמן רק מעשיו... אין צורך להסתיר את זה גם בתורה... המודיעין של עשיו לא יודע לערוך חיפוש באוצר החכמה... אז ממי הוא נטמן??? אתה יודע ממי?? התשובה כתובה במסכת תענית (ז.)

אמר רבא: האי צורבא מרבנן דמי לפרצידא דתותי קלא, כיון דנבט נבט!

מזה יעקב אבינו נטמן!! יעקב ידע שאם רוצים יום אחד לנבוט גבוה גבוה.. צריך קודם להגיע עם נכונות של **הטמנה**!! חייבים לעבור את השלב של ה"תותי קלא"!! כשיעקב הלך ללמוד תורה הוא הגיע עם ידיעה ברורה! שעכשיו!!! עכשיו אף אחד לא ידע... אף אחד לא ישבח... אף אחד לא יעריך... עכשיו אני מוטמן!!! אבל בסוף??? סוף הכבוד לבא!!! הכבוד בא יבא.. אבל קודם צריך הטמנה!! עכשיו מתרכזים בהטמנה!!! מעשה אבות סימן לבנים!!! אותם ארבע עשרה שנים שיעקב נטמן בישיבה... נשארו להם טמונים... הם לא מפורשים בתורה... אתה יודע למה הם מוטמנים?? כדי לסמן לך צעיר יקר: השנים של הישיבה הם מוטמנים!!! יום יבא ויהיה כבוד... אבל עכשיו תתרכז בהטמנה!! אל תחפש שיראו אותך... תשב שם בצד ותלמד... ותדע לך שיום יבא ואותה פרצידא דתותי קלא... פתאום תנבוט בבת אחת.. כתמר וכארז ישגה...

הרב: כל הזמן הרב מרגיע אותי שסוף הכבוד לבא... הרב מתאר לי עתיד ורוד... שאי שם בסוף יגיע כבוד גדול מאוד מאוד... יש לי רעיון: במקום שכל כל הכבוד יתנקז ויגיע רק אז... אני מעדיף שהקב"ה יקח טיפה... רק טיפה מהכבוד שיהיה לי אז... ויתן לי אותו כבר עכשיו!! ממש טיפה... רק כתמרן... בשביל שיהיה לי את הדחף להמשיך!! אני מוכן שיהיה קצת פחות בעתיד... העיקר שיהיה את העידוד עכשיו... אני יודע שיבא יום שהאבנים יריבו עלי... כל אחת תרצה עלי יניח צדיק ראשו.. אני יודע שסוף הכבוד לבא ויום ויבא וכל הגבירים ירדפו אחרי... ויריבו ביניהם מי יזכה לקחת אותי בבואמבי שלו... אז עזוב!!! במקום שיש לי שיירה של בואמבי עוד עשרים שנה!! תתן לי טאראנטע אחת ויהודה שתעצור לי כבר טרמפ ותקח אותי למחוז חפצי...

לא!!! עכשיו אתה צריך לעבור את השלב של הטמון!!! עכשיו אתה מתהלך בתחושה שאתה עוד אחד... רק כך!! רק פרצידא דתותי קלא!! רק היא יכולה להצמיח נביטה!!! תתאזר בסבלנות... סוף הכבוד לבא... אפילו שזה נשמע ממש רחוק... איזה כבוד... כולי טמון במשברים אפופי הבל ואבל... אמנם כבר עכשיו אתה ראוי שהאבנים יריבו עליך... עלי יניח צדיק ראשו אבל לא!!! הם עדיין לא קיבלו רשות!!! הקב"ה רוצה שתמצה כמות מסוימת של הטמנה!!! ברגע שתמצה את כמות ההטמנה שנידרש ממך למצות בישיבת שם ועבר שבה אתה לומד... הרי ביום אחד "כיון דנבט נבט"... היום אתה צריך **להלחם**... אל דאגה.. יבא יום **וילחמו** עליך...

כן!! אני מאוד מבין אותך!! זה קשה!! בהחלט קשה!! אתה צעיר... חסר סבלנות.. אתה רוצה כבר לקצור פירות.. קשה לך כ"כ הרבה זמן לזרוע בדמעה... קשה להיות מוטמן כ"כ הרבה זמן בשפלות... היית כבר רוצה לחוש את ה"סוף הכבוד לבא"..

יש לי נחמה פורתא בשבילך: שים לב לנקודה מעניינת:

בתחילת הפרשה כתוב **ויצא יעקב מבאר שבע...** מה אומר על זה רש"י: **מלמד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, הוא הודה הוא זיוו הוא הדרו, יצא מן העיר פנה הודה פנה זיוו פנה הדרו...** אף פעם לא הבנתי: מה קרה דווקא עכשיו?? מה עשו כזה עסק גדול **ב-י-צ-י-א-ה** מהיציאה הזו?? וכי זו היא הפעם הראשונה שיעקב יוצא מהעיר??? מה עם כל שאר הפעמים שהוא יצא?? הרי בפרשות הבאות אתה תראה... שיעקב יצא כמה וכמה פעמים מכמה וכמה מקומות... הוא יצא מלבן... הוא יצא מהעיר שכם... הוא גם בסופו של דבר יצא מארץ ישראל... בשום מקום לא כתוב את כל התיאור הזה "הוא הודה הוא זיוו הוא הדרו... פנה הודה פנה זיוו.." רק כאן?? מה היה שונה ביציאה הזו יותר מכל שאר היציאות???

התשובה היא: כשיעקב ירד למצרים... יוסף קיבל אותו בכזה כבוד מלכים... כל כיכר תחריר הייתה מלאה... כשיעקב רק נכנס למצרים מיד פסק הרעב הגדול בכל העולם... כאן!! בכזה מקום לא צריך את הבת קול שתכריז פנה הודה פנה זיוו!! כאן הבת קול היא ממש שרגא בטיהרא מאי אהני... כאן כולם יודעים טוב מאוד שהוא הודה הוא זיוו... כשיעקב מגיע ללבן ומיד לבן מתברך ברכוש ובבנים... ואפילו הרמאי הגדול ביותר יודע להצביע על מקור הטובה ולהודות: "נחשתי ויברכני ה' בגללך..." כאן זה ממש מיותר לחלוטין שהתורה תכריז והבת קול תצווח "הוא הודה... הוא זיוו..." כאן המציאות צווחת וטופחת על פני כולם שאכן כך... בשביל מה צריך בת קול...

אבל!!! כשיעקב הוא איש תם יושב אוהלים... כשיעקב יושב מוטמן אי שם באוצר הספרים.. ואף אחד לא יודע... אף אחד לא מפרגן... אף אחד לא טופח על השכם... כאן אין מי שיעמוד ויכריז!! כאן הבת קול לוקחת את הפיקוד!!! הבת קול עומדת ומכרזת: יעקב יעקב!!! אתה חושב ש"יעקב הוא הקטן..." אתה חושב שאתה עוד איזה אחד... עוד בחור שלא מעניין את אף אחד... עוד בחור שאף אחד לא רואה את העמל שלו... אז שתדע לך הוא הודה הוא זיוו הוא הדרו!!

מסתובבים בישיבה כל מיני בחורים שהם ההמובילים... הם החתחברה... הם בעלי הטון... הם קובעים את הסדר יום... ואילו אתה מצטנף לך בפינתך חושב שאף אחד לא יודע.. אף אחד לא מכיר.. אף אחד לא מעריך אותך... נכון!! אתה בהחלט **מוטמן!!** אף אחד לא יודע!! חוץ... חוץ ממישהו אחד!!! חוץ מבורא עולם בכבודו ובעצמו שהוא עומד ומכריז בשמים:

אתה הודה! אתה זיוה! אתה הדרה!! של הישיבה ושל כל העולם כולו!!!

בחור יקר: יבא יום ולא תצטרך בת קול... התורה שלך תלך ותכריז לפניך... ירדפו אחריך... המונים יצבאו על דלת ביתך..

אבל גם עכשיו?? עכשיו כשאף אחד עדיין לא מעריך אותך!! אף אחד לא מכיר בך שאתה משהו מיוחד... אבל עדיין יש מישהו אחד ויחיד שרואה אותך... מעריך אותך מאוד מאוד והוא מכריז עליך!!! הקב"ה בכבודו ובעצמו!!! זה בהחלט מעודד... אז בינינו... במקום להתאמץ להוכיח את עצמך... ושכולם יראו מי אתה... עזוב. כל האדם כוזב... תמשיך להיות מוטמן!! ושמח מתוך ההטמנה... תפתח מאמרי חז"ל... ותראה מה הקב"ה מכריז עליך כשאתה מוטמן...

לחידודי: ויצא- חנוכה.

א. "הארץ אשר אתה שוכב עליה", "קיפל הקב"ה כל ארץ ישראל תחתיו" (-רש"י), והנה: ביומא (לא.) בעי אביי לרב יוסף: "ביאה במקצת שמה ביאה או לא שמה ביאה", והנה למאי דס"ד דביאה במקצת לא שמה ביאה, קשה אמאי מדוע נתבהל יעקב על שישן במקום קדוש זה, הרי כיון שכל ארץ ישראל הייתה מקופלת תחתיו באותה שינה, נמצא שהמקום הקדוש תפס רק "מקצת" מגופו של יעקב, וא"כ ה"ל ביאה במקצת"??

ב. עוד צ"ע בענין זה: דרש"י מסיים שם: "ואומר אני: שנעקר הר המוריה ובא לכאן", נמצא א"כ שיעקב לא בא להר המוריה אלא הר המוריה בא אצלו בתוך שינתו, וא"כ קשה: דהנה כתב הרמב"ם (פ"ג מהל' ביאת מקדש): דאם נטמא בשרץ ואח"כ נכנס למקדש חייב בקרבן עולה ויורד לאלתר, אבל אם "נכנס למקדש ונטמא שם אחר שנכנס ימהר ויבהל ויצא בדרך קצרה", וכיון שיעקב לא בא למקדש אלא המקדש בא אצלו, ה"ל דומיא דנטמא במקדש ואינו חייב על הטומאה רק יצא?

ב. "וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך", וקשה: דלא מצינו בשום מקום שקיים יעקב נדר זה, דהנה מצינו ש"ויפרוץ האיש מאוד מאוד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמורים", ואם כפי שנדר היה צריך להקריב מכל זה מעשר, ולא מצינו שיעקב הקריב קרבנות, זולת בשתי מקומות יחידים, שיעקב עשה מזבח, האחד לאחר שחזר מלבן, והשני קודם שירד למצרים, וא"כ היכן הקריב את כל המעשר שנדר?

ג. בגמ' יומא (ט.): "ושנות רשעים תקצרנה זה מקדש שני שעמד ארבע מאות ועשרים שנה ושמשו בו יותר משלש מאות כהנים צא מהם ארבעים שנה ששמש שמעון הצדיק ושמונים ששמש יוחנן כהן גדול עשר ששמש ישמעאל בן פאבי מכאן ואילך צא וחשוב כל אחד ואחד לא הוציא שנתו", וקשה מאוד: דהנה מתתיהו בן יוחנן, גם הוא היה כהן גדול, ובנו גם היה אחריו, והרי לכל הפחות שניהם (הוא ובנו) היו צדיקים גמורים, תדע: שנעשה הנס על ידם, ובודאי השלימו את שנתם, א"כ מדוע לא מונה אותם כלל בחשבון הכהנים גדולים ששימשו והשלימו שנתם??

ד. יחיד שקיבל על עצמו להתענות שני וחמישי, ולאחר שנדר באו חכמים וביטלו מגילת תענית, מה דינו של אותו יחיד האם הוא יכול לקיים נדרו, או לא? אם נאמר שכיון שמגילת תענית בטלה, אזי חנוכה ופורים בטלו יחד עם כל מגילת תענית, ומעכשיו הם כתקנה חדשה נמצא א"כ דאותו יחיד צריך להתענות מדין "אם נדרו קודם לגזרתנו יבטל נדרו את גזרתנו", או דילמא נאמר שביטלו כל מגילת תענית "חוץ" מחנוכה ופורים, וא"כ הגזירה הייתה כדמעיקרא, ונמצא א"כ שגזרתנו קודמת לתעניתו ואינו יכול להתענות?

כשיעקב יצא מבאר שבע ללכת לחרן... הוא היה מאוד מדוכדך... הכל שחור משחור... אני בורח כמו גנב... אליפז עוד תפס אותי בדרך ולקח ממני את כל מה שיש לי... נשאר לי רק המקל... הדרך קשה... עליות חדות... באחת העליות לפתע הוא רואה את הכותל המערבי... אבל לא היה לו כ"כ זמן... הוא המשיך הלאה... כשהוא סיים את המסלול... כשהוא הגיע לחרן... אז הוא תפס את עצמו פתאום... אוי... אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי ולא התפללתי...

בשבריר שניה עלה בדעתו!! ח-ו-צ-ר-ו-ת!!!!!

הוא רק החליט... באותו רגע.. פתאום קפצה הדרך... פתאום שקעה חמה שלא בעונתה... פתאום סולמות עד השמים... פתאום מלאכים... פתאום מה נורא המקום הזה... פתאום אאאאורות.. מצבות... הבטחות... ויישא יעקב רגליו... נעשה קל ללכת ברגליו.. ברגע אחד הכל נהיה טוב!!!! היה כאן משהו מאוד מוזר:

זה היה אותו כותל **בדיוק!!!** גם בבוקר וגם בערב!! בבוקר עברתי ליד הכותל.. ולא ראיתי כלום... ראיתי קיר... ואילו בערב... איזה אורות.. סולמות.. מלאכים... והבטחות..

מה השתנה כ"כ בכותל באותם שעות ספורות??

רש"י מגלה לנו את הסוד... בדרך שאלה ותשובה:

ואם תאמר, כשעבר יעקב אבינו על בית המקדש מדוע לא עכבוהו שם? איהו לא יהב דעתיה להתפלל במקום שהתפללו אבותיו, ומן השמים יעכבוהו???

בשביל לקבל שפע צריך "יהיב דעתיה"!! צריך לרצות!!!

אתה יכול לעבור ליד **אותו** בית המקדש!! אם יהיב דעתיה.. אתה יכול להוציא משם אין סוף... ואי לא יהיב דעתיה... אתה יכול לראות קיר!! קיר!!!

אותה ישיבה... שני בחורים שלמדו באותו וועד... אחד עלה והתעלה והשני נשאר באותו מקום לא זז!! מה ההבדל?? אחד עבר דרך הישיבה... על הדרך הוא למד... על הדרך הוא עשה שטייגן אבל השני? "יהיב דעתיה..." רצה.. בעי... קפצה לו הדרך...

הלכה (לא) למעשה

מכיון שהלכות מלוקטות ונערכות ע"י אברך שעדיין לא שימש כל צרכו זאת למודעי:

שאין להוציא מכאן לא הלכה וכ"ש לא מעשה

מקצת מההלכות מלוקטות מספרי מחברי זמננו... ומקצת היוצא לפום ריהטא
ממסקנת דברי המשנה ברורה... מקורות הדברים מצויינים מתחת ההלכות בקצרה

חמין/טשולנ'ט בשבת קודש

א. רוצה לברור מנה יפה לחבירו שעדיין לא התעורר משנתו, יש להזהר: שלא יברור חתיכות גדולות מקטנות, דהוי בורר אוכל מתוך פסולת לאחר זמן... כל זה אם אכן חבירו לא יבא לסעוד אלא "לאחר זמן" הסעודה, אבל אם הוא רק מתעכב, או שהלך להתפלל בביהכנ"ס אחר, ויחזור קצת לאחר סיום הסעודה בישיבה, לא חשיב בכה"ג לאחר זמן, ויכול לברור לו מנה חשובה.

ב. לגבי קביעות סעודה על טשולנט בליל שבת, וביום שישי בצהרים, איתא בגיטין (לח.): "אמר רחב"א אר"י: שתי משפחות היו בירושלים אחת קבעה סעודתה בשבת ואחת קבעה סעודתה בערב שבת ושניהם נעקרו", דעת רש"י: ד"ערב שבת" דקאמר היינו "בליל שבת ואין כאן כבוד שבת, דקיי"ל כבוד יום קודם לכבוד לילה, והם היו מתכוונים לשם מצוה", אבל דעת שאר הראשונים דערב שבת הוא כפשוטו ואסור מפני שלא יבא לשבת כשהוא שבע, ולמעשה כתב ים של שלמה: דיש לחוש לשני הפירושים, כי שניהם כאחד טובים, ובפרט מאחר שנעקרו משפחות עליה, מי לא יחוש להחמיר. ולהימנע מלאכול גם חמין גם בלילי שבת וגם בערב שבת, מ"מ: כל זה כשלוקח בליל שבת מהחמין של יום שבת עצמו, אבל יכול להכין חמין פחות חשוב שיהיה מיוחד לליל שבת, כמו כן: אם החמין של ערב שבת או בליל שבת אינו מאכל חשוב, אלא רק לסעוד את הלב כמו ארוחת צהרים לית לן בה.

ג. יש להקפיד: גבי הצלחת שבה נותן החמין, שתהא נקיה ונגובה, ולא יהיה בה שיורי סלטים או רוטב קר, משום שהחמין חשיב כגוש ומבשל ככלי ראשון לדעת המג"א, כמו כן לא יטבל את החלה בטשולנט דיש בישול לאחר אפיה.

ד. הרוצה לברור מנה יפה מהחמין בלא חשש בורר, הדרך הנכונה לברור בתוך הקערה המרכזית, וכשבורר בתוכה יכול להפוך בה דהכל חשיב מקשה אחת, אבל לא יוציא את החלקים שאינו רוצה מחוץ לקערה המרכזית, דאז הוי כבורר.

ה. מה מברכים על החמין? הרי כך: טשולנט סמיך ויבש שכולו מקשה אחת, אם יש בו חלק ניכר של קישקע (-מעשה קדרה מה' מיני דגן) או גריסים יברך עליו במ"מ ויפטור הכל, גם את התפו"א והבשר, אבל אם הוא נוזלי וכל חלק ניכר בפני עצמו, צריך לברך על כל חלק בנפרד, אמנם אם רוצה לשתות את המים שבו, אם יש בחמין זה גם בשר צריך לברך על המים שהכל, אבל אם אין בו אלא תפו"א וגריסים ושעועית וכדו' יברך אף על מימיהם בפה"א.

ו. המתענג בלימוד התורה בשבת, ואם יתענג באכילת החמין, יגרום לו כבדות וחולשת המוח ויצטער מחמת שאינו יכול ללמוד כדרכו, הרי כלפי דין עונג אמנם דינו ככל "אדם שמזיק לו האכילה דאז עונג הוא לו שלא לאכול" ופטור מעונג שבת זה. אבל עדיין לא נפיק מציוויו של המאירי דקפיד דייקא א"חמין", אשר ע"כ ישתה לכה"פ כוס תה, או ישהה את אכילת החמין לאחר שסיים חוק לימודו (כהנהגת מרן המשגיח דפוניב'ז זצ"ל)

ז. ה"מהדרים" במנהג המסורתי "לקחת" טשולנט בלילי שבת ממטבח הישיבה, יש להעיר להם: דהוי גזל הרבים דלא ניתן להשבון, עכ"פ לאותם שאיסור גזל לא מרתיע אותם וכבר לבשו שחורים והתעטפו שחורים והלכו לעשות מה שליבם חפץ, יש למנוע מהם לכל הפחות חילול שבת, ולהעיר תשומת ליבם שלא יגיסו חלילה בסיר בשעה שעומד על האש, אלא קודם ירימו את הסיר מהאש, ורק כשהוא כך בידיהם מורם אז יקחו ממנו כדי מילוי תאוותם, ויהי רצון שישובו בתשובה ויחדלו מעושק ידם...
מ"מ כבר מלפנים בישיבות יעצו לממונה על המטבח אם ירצה להתחכם ולמנוע מאותם שועלים קטנים מחבלים חמין... "לגנוב" טשולנט בליל שבת, כך יעשה: יניח נרות מע"ש ע"ג מכסה הסיר וידליקם בשיעור, שלא יכבו עד הבוקר, ויתנה ויאמר: "איני בודל ממכסה זה כל ביה"ש, ואני רוצה לטלטלו מתי שארצה", ותנאי זה מועיל לדעת הרמ"א (רע"ט ס"ב) לאחר שיכבה הנר, אבל עד שיכבה הנר אסור לטלטלו בלאו הכי שמא יכבה.

ח. הלך לישן לאחר אכילת החמין, וחלם חלומות מבעיתים, אין צריך לעשות תענית חלום ואפילו לא הטבת חלום, משום שחלומות אלו באים מחמת ריבוי האכילה, "דאז האידים העולים אל הראש מראים לו חזיונות ודמיונות ולית בהו ממשא", (ערה"ש רפ"ח סי"א)

ט. כבר הזהירה הגמ' בכמה מיני אזהרות שלא ילך לישן תיכף אחר אכילה מרובה אלא ילך מעט כדי להשרות אכילה שבמעיו, כך מבואר בשבת (מא.): "אכל ולא הלך ד"א קודם שישן אכילתו מרקבת (ואינה מתעכלת לעשות זבל- רש"י) וזה תחילת ריח רע", וכך מבואר בב"מ (קי"ג:) דאף בזמנם שנהגו לאכול בשכיבה, הקפידו שלא תהיה מיטה אחת משמשת גם לאכילה וגם לשינה, אלא מיטה אחת לאכילה והשנית לשינה וטעמם מדאמר שמואל "כל מילי ידענא אסותייהו לבר מהני תלת..." וחד מנייהו: "מאן דאכיל נהמא ולא מסגי ארבעה גרמידי", וכתב הערוך השולחן (יו"ד סי' קס"ז) דיש ליזהר בזה מדין בל תשקצו דרבנן.

פחז כמים מצד אחד... אפטיות מצד שני... ומה שביניהם...

עשיתי מחקר: מה יותר עדיף??? לעשות היפר... לעשות הרבה דברים מועילים... וממילא גם הרבה טעויות על הדרך...
או להיות אפאטי... להיות ילד טוב ירושלים!! ולא לעשות כלום!!! לא דברים טובים... ולא דברים רעים.. שיהיה כתוב על
המצבה אחרי מאה עשרים... איש תם וישר... קובע עיתים לתורה.. לא הרג זבוב... לא עשה כלום... וגם לא עשו לו כלום...
האמת היא שלשאלה הזו יש קשת מאוד רחבה!!! זה בעיקר תלוי את מי שואלים...
אם תשאל את ההורים... ההורים רוצים שיהיה להם ילדים טובים ירושלים... שלא יעשו!! ולא יעשו להם!! כך רואים
בחנה... חנה התפללה שיהיה לה ילד טוב!! לא חכם לא טיפש לא גבוה לא נמוך!! משהו ככה סולידי... (ברכות לא:)
את ההורים מעניין בעיקר **מה שבטוח בטוח**!!! הם מוכנים לוותר על הרבה מעלות... העיקר שלא יהיו סיכונים מיוחדים...
עד כאן ההורים.. אבל הקב"ה??? מה הקב"ה רוצה?? מה עדיף יותר??? לפרוץ לכל הכיוונים?? או להיות אפאטי כזה??

יעקב אבינו סמל השתיקה וההבלגה!!! וזה לא סתם הגדרה... זה מודגש בפירוש בכמה מקומות בתורה:
לבן מרמה 100 פעמים!! מאה פעמים הוא מוציא מהכלים... אבל יעקב לא פוצה פה במשך 22 שנים!!!
וְיַעֲקֹב שָׁמַע כִּי טִמֵּא אֶת דִּינָה... מה התגובה של יעקב?? וְהֶחֱרִשׁ יַעֲקֹב! אומנותו של יעקב: שתיקה!! הבלגה!!
מעשה ראובן... מה התגובה של יעקב?? וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל!!! איך אמר.. שמעתי... עוד חמישים שנה אני אעיר לו... פחז
כמים.. עכשיו אני אסתפק ב"וישמע ישראל..." עסקים כרגיל... ויהיו בני יעקב שנים עשר...
אליפז מגיע להרוג את יעקב.. יעקב תוך רגע יכול לגלול עליו איזה אבן גדולה ככה... ככה כמו שצריך... ולעשות ממנו
ענין של היסטוריה... גל של עצמות ואבנים... אבל יעקב כרגיל.. בוחר בפלך השתיקה!! ההבלגה!! הוא אפילו נותן
לאליפז עצעצו'ת... תקח את הממון... עני חשוב כמת... כח ההבלגה!!! כח השתיקה!!! תמיד יעקב שותק... אף פעם
הוא לא לוקח את דעתו על אחרים... אף פעם הוא לא מנסה לחנך את העולם... **חוץ ממקום אחד:**

וַיֹּאמֶר הֵן עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל לֹא עֵת הֵאָסֵף הַמִּקְנֶה הַשְׁקוּ הַצֹּאן וּלְכוּ רְעוּ!!

מה קרה? למה דווקא כאן יעקב פתאום מנסה לחנך את העולם.. מה קרה? עד כדי כך הוציאו את יעקב מהכלים?
התשובה היא: אומר יעקב: עם פחז כמים אני מסתדר טוב... אפילו עם רמאויות אני מתמודד... אפילו רח"ל עם
טומאה... אני איכשהו מצליח להתמודד... אני יכול להחריש... לשתוק... להבליג... סוף סוף זה עשיה!!! מי **שעושה** רע... יכול
לחזור בו **ולעשות** טוב... היום הוא טומא.. מחר הוא ימול את כל שכם... גם אחרי שהוא **עשה** רע... הוא יתקן את זה ע"י
עשיית טוב... אבל מי שחולם??? מי שיושב באמצע היום. באמצע החיים. ובוהה... ההההלו... תתעורר... הן עוד היום גדול
אדם אפאטי!!! מי שלא עושה כלום זה דיכוי של כל האישיות!!! אז נכון שהוא לא עושה עבירות... אבל הוא פשוט העדר!!

יעקב מוכיח את ראובן על הפחז כמים!!! יעקב בסוף ימיו זוכר להתריע את ראובן שלא יהיה פחז כמים!!!
אבל מצד שני: הוא הרבה יותר מזדעזע מאפטיות!!! הוא מיד מעיר אותם... ההלו... אל תהיו גוווולמים...
להיות גולם??? אסור!! להיות פחז?? גם אסור!! אז מה כן?? מהי המידה הממוצעת???

זְכוֹר טָעַן מַקְלוֹ וְעָבַר יַרְדֵּן מַיִם. יִחֵד לֵב וְגָל אֶבֶן מִפִּי בְּאֵר מַיִם. כְּנֶאֱבַק לוֹ שַׂר בָּלוּל מֵאֵשׁ וּמִמַּיִם.
לָכֵן הִבְטַחְתּוֹ הֱיוֹת עִמּוֹ בָּאֵשׁ וּבַמָּיִם יחד לב!! היא המידה הממוצעת שעומדת בין הפחז הפזיז לאפטיות
האיטית!!! מהי נקודת ההבדל בין **פחז** --- ל---**יחד לב???**

ההגדרה המדוייקת של פחז היא **שני מעשים בפעולה אחת**!!! ההגדרה הזו מפורשת בתורה בפרשת בא... התורה
מצווה לאכול את הקרבן פסח **בחפזון**!!! נו... איך אוכלים בחפזון?? וְכָכָה תֹּאכְלוּ אֹתוֹ מָתְנֵיכֶם חֲגֻרִים
נַעֲלֵיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּחִפָּזוֹן!! כשאדם **הולך** הוא **חוגר** את מתניו ואז הולך!! ואילו כשאדם **אוכל** הוא
מתיר את חגורו ורק אז הוא אוכל (עיין שבת י' דזה חשיב התחלת סעודה)!! מה קורה כשאדם **אוכל** ובו זמנית הוא
גם **חוגר** מתניו?? זאת אומרת שהוא עושה כעת **שני מעשים בפעולה אחת**!! הוא גם **אוכל** וגם **הולך**!! שניהם ביחד!!
כשאדם הולך ואוכל ביחד לזה קוראים **פחז**!!! מה ההיפך הגמור של **פחז???** **י-ח-ד ל-ב**!! התרכזות גמורה
במעשה **האחד והיחיד** שעומד לפנינו!! עוד חמישים שנה אותו **"יחד לב"** יוכיח את בנו ראובן על זה שהוא היה **"פחז
כמים..."** ה"יחד לב" יסביר לבנו שהוא חייב לשרש את המידה של "הפחז..." בשביל לזכות את ה"נאבק לו שר בלול מאש
וממים..." צריכים הרבה **יחד לב**!!! הרבה נחישות ודבקות במטרה אחת ברורה!!! אסור להיות **פחז**... התנהלות של
פחז סופה **מים**... נמס לב העם ויהיה **למים**... אבל !!! גם כשיש ליעקב תוכחה קשה לפחז כמים... הוא לא
כ"כ **נחפז** לומר אותה... **וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל...** אני לא ממהר... אני אשמור את התוכחה הזו ליום האחרון... בעוד
חמישים שנה אני אוכיח אותו... כל זה כשמדובר בפחז!!! אבל כשמדובר בחולמנות??? כשיעקב רואה אנשים חולמים
הוא מיד מזדעק!!! ההההלו... תתעוררו... וואס שלופט'ע... מה אתם ישנים?? אמצע היום עכשיו... השקו הצאן ולכו רעו...
מי שהוא פחז... אז נכון... הוא עושה כמה טעויות בדרך אבל עדיין הוא חלק מהרעיון... חלק מוהיו בני יעקב שנים עשר
אבל מי שהוא גולם?? מי שהוא אפאטי?? הוא יוצא מכלל בר חיובא!!! אי אפשר לחכות לו... צריך לנער אותו מיד.. ההלו..

הפער בין **רוגע** --- ל --- **חולמנות** הוא כחוט השערה!!!
שלא יהיה לך טעות: רובא דרובא מהאנשים הרגועים בעולם... זה לא רוגע!!! זו חולמנות!!! חולמנות זה דיכוי אישיות.
זה לא אני... זה גמ' מפורשת בשבת (המוציא יין פ.): הברייתא דנה: כמה שיעור כחול להוצאת שבת?? יש סתירה
בברייתא: פעם אחת מובא שהוא כדי לכחול **עין אחת**!! ובמקום אחר מבואר שהוא כדי לכחול **שתי עיניים??** ואלא קשיא:
מתרצת הגמ': לא קשיא: **כי תניא ההיא בעירניות!!!** מפרש רש"י: **בנות כפרים, הינן צריכות צניעות כל
כך, שאין שחוק וקלות ראש מצוי שם, ועמה מועטין, והינן מכסין פניהם וכוחלות שני עיניהם**
כתוב כאן ברש"י חידוש דין מאוד מעניין: בכפר אפשר פחות להקפיד על צניעות מאשר בעיר!! למה??
שאין שחוק וקלות ראש מצוי שם ועמה מועטים!!! אתה יודע מה הפשט בזה?? לשקט הנצחי של הכפר יש
טבע ונטיה לשתק אותך לאט לאט... בשלב מסוים אתה תיהפך להיות קצת חולמני... קצת אדיש... אפילו התאווה הכי
קשה... שהיא כאש בנעורת... גם זה כבר לא כ"כ יזיז לך... כי אתה תהיה פשוט רדום...
נו... מצוין... נפלא!! בא נלך לגור בכפר... במקום שכל הזמן נתמודד עם המפגעים הרוחניים שמסתובבים ברחובות...
נלך לגור בכפר.. לאט לאט אנחנו נשקע... נהיה אפטיים כאלו.. אדישים... חולמניים... מחייכים חיוך כזה נצחי.. שום דבר
לא יוציא אותנו משלוות נפשנו.. זהו!!! הסוף ליצר הרע... הסוף לנסיונות הקשים והמרים... לא ככה???
לא!!! התפקיד שלנו זה לא להירדם בשמירה.. התפקיד שלנו להיות עירוניים ולהישמר!! אמנם אסור לנו לחפש נסיונות...
אנחנו מצווים אפילו על איכא דרכא אחרינא!! **אבל לא לדכאות יצרים**!! אלא **לכוון אותם** ולשמור עליהם מכל משמר!!

לאנשים הרגועים בפרט לצפוניים או לכל ילידי הפריפריה יש מין **גאוות מידה**... אנחנו שקולים יותר... יותר חושבים...
פחות נחפזים.. וממילא יש לנו גם פחות טעויות... פחות פליטות פה לא רצויות... בקיצור: יותר אינטליגנטים!!!
אנחנו צריכים לעשות הרבה בדק הבית!!! האם הרוגע שלנו הוא רוגע... או חולמנות...
אם זה חולמנות... אז סבא ישראל מוותר על הרוגע הנצחי הזה... הוא מעדיף פחז כמים גם במחיר של טעויות...
כשסבא ישראל רואה פחז כמים הוא לא יוצא מגדרו... הוא מסוגל גם להחריש מול קומבינות.. ואפילו נפילות... אבל
להיות גלמים??? לבהות בתקרה מתוך שלווה נצחית??? את זה סבא ישראל לא מוכן להרשות אפילו רגע אחד...
סבא ישראל דורש מאיתנו לשרות!! להילחם מול שר בלול מאש וממים!! בשביל זה חייבים יחד לב!! ההלו... תתעורר..

מי ביקש זאת מידכם "רמוס" חצרי...

חג סוכות... מעמד ברכת כהנים בהר הבית... משטרת התנועה של יוון כמידי שנה... ניסתה להיערך עם כל הרצון הטוב מול המיליונים שרוצים כולם להיכנס להר הבית... הם עשו כל שביכלתם שכולם יוכלו להיכנס בקלות וברוגע... אבל זה פשוט בלתי אפשרי... אחרי הכל מדובר במיליונים. וכולם רוצים להיכנס **ביום אחד!! בשעה אחת!! ובשער אחד..** בשער המזרחי שהקוטר שלו בסך הכל עשר אמות... הדוחק היה עצום... הצפיפות נוראה... אנשים מתעלפים... ופעם זה אפילו הסתיים באסון... היה זה בערב פסח... שהיה זקן אחד שנמעך למוות... עיין פסחים סד:) בקיצור: **סכנת נפשות!!!**

לא הייתה ברירה... בשיתוף פעולה עם עיריית ירושלים הוחלט לעשות סוף לדוחק העצום... כבר כמה חודשים לפני סוכות יו"ר הוועדה לפניות הציבור לקח את שר התחבורה לסיור בהר הבית. כדי למצא פתרון לבעיית הדוחס... ובסופו של סיור הם החליטו להרחיב את אפשרויות הגישה להר הבית לרווחת העולים ולטובתם **הם פרצו שלוש עשרה פרצות בחיל!!!** במקום פתח אחד שהיה עד היום... מאותו יום באה הרווחה... כל מי שהגיע... היה יכול להיכנס בקלות להר הבית... הוא נכנס באחד משלוש עשרה הפרצות בלי כל הסיוע של הדחיפות.. הציבור לא הפסיק לברך את הוגי הרעיון... זה פטר את העומס... כמו המנהרה שמתחת הכביש במירון... וכמו מחלף סומך.. או מחלף פי גלילות..

אבל לא!!!! החשמונאים מאוד מאוד כעסו על זה!!
הם לא היו מסוגלים לראות את הפרצות האלו!!!

הם ראו בזה עקירת הדת!!!

וברגע!!! ברגע שרק הגיעה הישועה... שהחשמונאים ניצחו את היוונים... הדבר הראשון שהחשמונאים עשו (אחרי נס פך השמן) זה **לגדור את אותם פרצות!!!** זה ממש בער לחשמונאים... הם כ"כ שמחו שהפרצות האלו נגדרו שוב... עד כדי כך הם שמחו.. שהם תיקנו י"ג השתחוואות כנגד י"ג הפרצות שנגדרו...

רבש"ע: מה כ"כ הפריע לחשמונאים בפרצות האלו?? מה... החשמונאים לא הבינו שיש צפיפות עצומה... לא היה אכפת להם שאנשים מתעלפים מרוב צפיפות... לא היה אכפת להם שזקן אחד אפילו נמעך למוות?? ולא זו בלבד... מה היה כ"כ כ"כ חשוב להם לגדור את הפרצות האלו?? ועוד לתקן עליהם י"ג השתחוואות??? אז נכון... כולנו יודעים את הביאור המפורסם שאומרים בעלי המחשבה והמוסר... שהי"ג פרצות שפרצו היוונים זה לא סתם פרצות... זה פרצות של חומת הדת... היה כאן מגמה לפרוץ ולפתוח את החינוך שלנו לרחוב... לאינטרנט... ובזה החשמונאים נלחמו!! אבל משום מה... למרבה תדהמתי... מצאתי לאחד מגדולי הראשונים... רבינו הראב"ה... שכותב להדיא מהלך אחר לגמרי (הובא בתור"ט מידות פ"ב) וז"ל:

וכאו בני יון ופרצו י"ג פרלים בסורג. כנגד י"ג שערי עזרה שיוכלו ליכנס בכל לד לעזרה בהלוחה. ושוב חזרו בית חשמונאי וגדרום כו'

כתוב כאן להדיא!!! שעכ"פ לדעת הראב"ה היה כאן בסך הכל ויכוח טכני: היוונים רצו לעשות פרצות כדי שיהיה **הרווחה!!!** והחשמונאים התנגדו... הם לא רצו שיהיה **הרווחה**... הם כנראה רצו ש... ש... שיהיה **צפיפות**... לא פחות ולא יותר... והצפיפות הזו הייתה כ"כ עלתה בהם בחיים שהם עוד תיקנו עליה י"ג השתחוואות.. **רבש"ע: מה הפשט בזה???**

חובה למצא הבנה ומהלך לדרכו של הראבי"ה... חלילה לא נחזור בנו מהמהלך והיסוד המוכר לנו... אבל עכ"פ לשיטתו של הראבי"ה... עלינו לתת את הדעת כיצד הוא מבאר את פנימיות ענין הפרצות!!!

האבר הכי דומיננטי בגוף האדם זה הלב!! אם ככה... מה זה הכליות?? כנראה שהכליות הם **סוג ב'??** חס ושלום!! תתחזר בך מיד!!! אוי ואבוי לך אם תחשוב כך... תקפוץ לבית חולים... תראה רק את הגודל של המכונה ששמה דיאליזה... תראה את הפנים האפורות של הלוקים בתפקוד כבד... ואז תבין שכליות אחריות זה **סוג א'** לכל השיטות... אם ככה.. אם הכליות הם **סוג א'**.. אם ככה מה ההבדל בין הכליות לבין הלב... הרי גם הלב סוג א' וגם כליות סוג א'?? מה התשובה???

לא!! יש הבדל!! **גם בתוך הסוג א' יש סולם ערכים!!** וכולם מבינים שהלב הוא האבר הכי חשוב... וזה לא פוגע לרגע בחשיבות הכליות שלמרות שהם פחות חשובות הם אבר שהנשמה תלויה בו לכל השיטות...

זכרים זה סוג א'!!! כל יום אנחנו מברכים על זה שנולדנו זכרים... הגמ' אפילו אומרת: אשרי מי שבניו זכרים אוי למי שבניו נקבות... אם ככה... אם זכרים זה סוג א'... אז מה זה נקבות?? בטח זה **סוג ב' ? ? ! ? !** חס וחלילה חס ושלום!!! אוי ואבוי למי שיעיז לומר כך!! נקבות הם **סוג א'!!** אה... אם ככה... אם גם נקבות הם **סוג א'** וגם זכרים הם **סוג א'**... אז למה מחר אני מברך בבוקר שלא עשני אשה?? הרי שניהם **סוג א'???** מה התשובה?? **גם בתוך הסוג א' יש סולם ערכים!!!** יש **יותר** חשוב **ופחות** חשוב!! אבל מי שעולה על הדעת שבגלל שהזכרים הם יותר חשובים... אז ווידברס ארוויס... אז כשמחר הוא יבא לברך שלא עשני **אשה**... שלא יברך הנותן לשכוי **בינה**... כי אישה הוא אמנם לא!! אבל גם בינה יתירה שיש לנשים בהחלט חסרה לו מאוד

שבט יששכר הוא **סוג א'!!!!** השבט שנטה על שכמו לסבול עול תורה... בקרבנות הנשיאים הוא מקבל ראשון לפני כל שאר השבטים (אחרי המלך- שבט יהודה)... אם יששכר הוא סוג א'... אז מה המעמד של זבולון?? סוג ב'?? חס ושלום!!! זבולון הוא סוג א'!!! הוא אחד משבטי י-ה! אה... ככה?? אתה אומר שזבולון הוא **סוג א'...??** אם גם זבולון הוא **סוג א'** וגם יששכר הוא **סוג א'...** אם ככה.. אז מה ההבדל בין יששכר לזבולון??

מה התשובה?? **גם בתוך הסוג א' יש סולם ערכים!!** יש יותר חשוב ויש פחות!! אבל היותר חשוב לא הופך את הפחות ממנו **לפ-ג-ו-ם!!** אלא לשלימות סוג א' שהיא פחותה ממנו!!!

אברך כולל שיושב ולומד כל היום... הוא סוג א'... אם ככה... אז מה המעמד של יהודי ירא שמים בעל בית?? כנראה שהוא **סוג ב' ? ? ! ? !** חס וחלילה חס ושלום!! הוא **סוג א'!!** הוא עושה את תפקידו נאמנה!! אה.. אם ככה... מה ההבדל בין בעל בית לאברך כולל?? אם עולים גם אברך הוא **סוג א'** וגם בעה"ב הוא **סוג א'...** אם ככה מה הענין להיות אברך כולל??? התשובה היא: **גם בתוך המסגרת של סוג א' יש הבדלי רמות!!!** ללא ספק!!! כתר תורה שייך רק למי שתורתו אומנותו כל העוסק בתורה זוכה ל... רע.. אהוב. כל הרשימה...

ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים!!!

שלא תאמר שלא כתבתי!!! אברך שיושב ולומד כל היום כולו הוא **גדול ומרומם על כל כל המעשים!!!!** אבל!!! לכן... בגלל שהוא הכי מרומם.. בגלל שיש לו כתר של תורה על הראש... לכן הבעל בית נהפך למכירת עופים ופגומים?? למה??? בגלל שהזכרים יותר חשובים לכן צריך לשלוח את הנקבות למחנות ריכוז??? כל הנביאים לא נתנבאו אלא לבעל בית בן תורה... אבל עליך... אוה... אין לך מושג.. עין לא ראתה אלוקים זולתיך... אתה נזר הבריאה!!! אבל בגלל זה להפוך את הבעל בית לסוג ב'... למה?? זה בדיוק כמו להפוך את הישראל לסוג ב' בגלל שהכהן עולה לפניו לתורה...

זה היה הויכוח הגדול בין יוסף לאחיו!!!

יוסף כעס על האחים שהיו מזלזלים בבני השפחות... יוסף טען... נכון!!! בני השפחות ללא כל ספק פחות חשובים מבני הגבירה!!! אמת!!! אין ספק שיהודה יותר חשוב מגד!! ולוי יותר חשוב מאשר!! אבל בגלל שלכהן מגיע לעלות לתורה ראשון... לכן הישראל נהפך להיות סוג ב'??? חס ושלום!! כולם סוג א'!!! ואין הכי נמי... בתוך הסוג א' יש בהחלט סולם ערכים מדורג בקפידה!!! אבל חלילה להפוך את התחתון שבסולם לפגום לעומת חבירו...

כשאחי יוסף הגיעו למצרים... יוסף התנכר... צער הטריד... הכעיס... אסר בבית הכלא... מה לא עשה... בשביל מה?? בשביל להוציא מהאחים את משפט המחץ:

כולנו בני איש אחד נחנו!!!

כל זמן שיוסף לא יזהה שהאחים מכירים בזה שכולנו סוג א'!!! כולנו מקשה אחת!! כולנו נשמת כנסת ישראל שמחולקת לשנים עשר אברים!! כל זמן שיוסף לא יזהה אחריות ועריבות גמורה מהאחים אחד כלפי השני יוסף לא יתודע להם!! עדיין לא נתכפר חטא המכירה!! כולנו סוג א'!!! מתי יעקב יוכל לרדת לפגוש את יוסף?? כש-- כל **הנפש** הבאה ליעקב מצרימה... כל **נפש** שישים ושש מה פירוש **נ-פ-ש???** אומר רש"י: עשיו שש נפשות לו והכתוב קורא אותם נפשות שהיו עובדים לאלהות הרבה יעקב שבעים היו לו והכתוב קורא אותן נפש לפי שהיו עובדים לאל אחד:

כולנו נפש **אחת!** **נפש אחת** שמחולקת לשבעים **אברים!**

קרה לך פעם שלמדת בקו 2... באוטובוס אקורדיון מפוצץ... ארבעים אנשים בעמידה... שמה בפקקים של שער האריות... במשך שעה וחצי תמימים... נו... מה אתה אומר על זה... סיוט עלי אדמות...

גם לדוד המלך זה קרה... גם הוא נתקע בפקק... אבל משום מה הוא הגיב בצורה אחרת לגמרי... זה לשונו:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד "שָׂמַחְתִּי" בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְהוָה נֵלֵךְ:

עֹמְדוֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ בִּשְׁעָרַיִךְ יְרוּשָׁלִָם:

תקשיב היטב לביאור המצודת דוד (על פרק זה)

הוא מאמר בני הגולה שאומרים הן: **"שמחתי** בעת שהיו אומרים לי נלך אל בית ה' בזמן הרגל, עומדות היו רגלינו מרוב אדם הבאים והיוצאים היינו **מתעכבים ועומדים** בשערים זמן מה עד אשר נוכל לבוא בה.

תגלה לנו דוד המלך: מה פשר השמחה הזו?? איך אפשר לעמוד תקוע בפקק ועוד לשמוח??? מה יכול להיות משמח בפקק כל כך ממושך ומרגיז???

לשמחה מה זו עושה????

עונה דוד המלך: פשוט מאוד:

במועדים יש דין: "בבוא **כ-ל** ישראל לראות"!!!

העבודה היא ש-"כל ישראל נכנסים **בשער א-ח-ד!!!**

העבודה של המועדים הוא שהוא **"עדות לישראל"** **להודות לשם ה'!!** המועדים זה הפגנת כח שמכריזה **שכולנו!!! כ-ו-ל-נ-ו באחד!** מודים לשם ה'.... ואם רוצים שהעדות הזו תתקיים כמו שצריך... אזי צריך שזה יגיע מתוך **עיר שחוברה לה יחדיו!!!** עיר שחוברת ומחברת ומאחדת את כל השבטים- יחדיו!! כל השנה כולה כל שבט מתבצר לו בנחלה שלו... שבט דן בגוש דן... ושבט נפתלי במטה נפתלי... יששכר בשטייגן שלו... וזבולון בפרגמטיא שלו... אבל ברגלים צריך שכולם יעלו **לעיר אחת!!** עיר שחוברה לה **יחדיו!!!** עיר שלא נתחלקה לשבטים!! **ושם עלו שבטים שבטי י-ה!!** וכשכולנו עולים שם **יחדיו!!!** הרי אם אנחנו באמת רוצים **שכ-ו-ל-ם** של השבטים **כ-ו-ל-ם** יכנסו בשער **אחד** ועוד **י-ח-ד-ו!!** אין ברירה!! חייבים להמתין בסבלנות!

ההמתנה הזו היא לא עיכוב!!!

היא היא העליה לרגל!! ההתעכבות כאן בשערי ירושלים היא היא **העדות לישראל!!** כשבורא עולם רוצה לראות את עם ישראל הוא רוצה לראות אותם **יחדיו!!!** שהם מקשה **אחת!!!** שלמרות כל פערי הדעות והמנטליות שמפרידים ביניהם!! אבל הם יודעים לעמוד בשערייך ירושלים ולכבד את הדעה של השני... ולתת מקום גם לשני כדי להראות פני ה'... מי שלא יודע איך עושים את זה עדיף שישאר בבית...

כשאנחנו עומדים בכניסה לכותל... עומדים שם שוטרים חמורי סבר... ועוצרים כל הזמן את התנועה... למה??? מסיבה מאוד פשוטה!!! נכון... אמנם אתה מגיע בקו 1 2 3 מרחוב הנביאים... אבל ישנם כאלה שמגיעים מכיוון מזרח ירושלים... ישנם כאלה שמגיעים מכביש דרך חברון... ויש שמגיעים מהכביש החדש של סילואן... כל אחד מגיע מכיוון אחר!!!! מרוח אחרת... לכל אחד יש נקודת מוצא אחרת... אבל!!!!

סוף סוף!!! כ-ו-ל-ם כמובן רוצים להגיע לאותו מקום!! בסוף של כולם שווה!! אם כולם מובילים לאותו **בית** יעלה בהר ה'!!! מחובתך יהודי יקר לפנות מקום ולעמוד בפקק של שערי ירושלים... כדי לאפשר גם למי שהגיע מדרך אחרת... לעלות בהר ה' ולראות פניו.

ליוונים זה מאוד הפריע... היוונים ראו בזה פגיעה בדמוקרטיה... במדינת ישראל יש שתים עשרה מפלגות... יש מפלגת גוש דן ויש מפלגת מטה בנימין.. ויש מועצת יש"ע... כל מפלגה צריכה כניסה נפרדת!! ואם לעם ישראל יש כנגד י"ג שבטים (כולל אפרים ומנשה) אם ככה צריך לאשר להם י"ג כניסות... לא ככה??? ככה טוענים היוונים... אבל החשמונאים??

החשמונאים צועקים גיוואלד!!! לא!!!

אנחנו לא י"ג מפלגות!!! אנחנו **אגודה א-ח-ת!!** נשמה **אחת!!** נשמה כנסת ישראל... הנשמה הזו היא רק מחולקת לי"ג אברים... אבל כשעולים לבית המקדש כולנו נשמה אחת!!! עם ישראל חייב תזכורת לפחות שלוש פעמים בשנה!! לפחות ג' פעמים בשנה אנחנו צריכים לעמוד ולהמתין בשערי ירושלים ולהחדיר לעצמנו לראש שסוף סוף כולנו נכנסים בשער **אחד!!!** כל הי"ב דרכים מובילים לתבנית **אחת!!** לה' **אחד** ושמו **אחד!!!**

הוי... אבל זה נורא צפוף... זה ממש מתסכל... אתה יודע איזה פקק מרגיז... אתה יודע כמה שעות עמדתי **ת-ק-ו-ע** עד שנכנסתי סוף סוף להר הבית... טעות!! אתה חושב שהעמידה הזו היא **תקיעה???** זה לא **תקיעה!!** העמידה הזו היא היא **העליה!!** העמידה הממושכת בשביל לאפשר לכל כל ישראל להיכנס בשער **אחד!** היא היא העדות לישראל!! שמחתי באומרים לי... שמחתי לעמוד בשערי ירושלים!!

והיה פעם אחת שהצפיפות הזו הסתיימה באסון... מרוב צפיפות בהקרבת קרבן פסח... נמעך שם זקן למוות... נו... מה אתה חושב.. בטח הסיקו מסקנות??? תתפלא לשמוע... שלא!! ממש לא!! אבל מה כן???

והיו קורלים אותו פסח מעוכין!!

רבש"ע: מה פשרה של הקריאה שם הזו?? מה... זה סוג של אנדרטה...?? במקום להסיק מסקנות שפשוט צפוף.. במקום זה מה מסיקים?? משתמשים עם כל מיני פתגמים.. הצהרות... וגינויים...??

התשובה היא: ברגע שזקן נמעך בעליה לרגל יש כאן אותות וסתירת לוי שמימות!!! הקב"ה אומר לנו: אם התאספתם להיכנס בשער אחד... כדי לבטאות שכולכם יחד רוצים להמליך את הקב"ה כאחד!!!! ופתאום זקן נמעך באותו שער אחד... זאת אומרת ש... ש... שכנראה אגודת ישראל היא... היא לא כ"כ אגודה א-ח-ת!! היא לא מספיק בלבב שלם... אם אותה אגודה... על הדרך להיות אגודה אחת... היא מועכת כמה אנשים בדרך.. זאת אומרת שיש כאן אנשים שחושב שחושבים שרק הדרך שלהם היא העולה בהר ה'!!! ורק להם יש את הזכות לעלות בהר ה'... וחוץ מהדרך שלהם... הרי כל דרך אחרת... נתונה למעיכה למרמס ולבוזה.... אומר הקב"ה: אם בדרך לעלות בהר ה'... אתם חושבים שאפשר למעוך את כל מי שלא מסתדר לכם... אז פעם הבאה אל תבואו... **מי ביקש זה מידכם רמוס חצרי...** אני מזמין לבא באותו **שער אחד!!** רק מי שמכיר בעובדה שכל ישראל יכולים להיכנס **בשער אחד!!** מי שחושב שהשער של המקדש הוא השער הפרטי שלו... ומי שחושב אחרת ממנו אחת דינו למעיכה... מי שחושב שאם הוא זכה לעלות במעלות התורה.. אז חוץ ממנו כולם סוג ב'... חוץ ממנו כולם מכירת עופים ופגומים... הוא רומס ומועך אותם בדרכו... איך בין מוויתל... מי ביקש זה מידכם רמוס ומעוך חצרי...

כתוב בספה"ק: שעד עכשיו אנחנו עדיין סובלים מחטא מכירת יוסף... יוסף עדיין לא מסכים למחול לנו... **אתה יודע למה??** כי אני כבר מתכונן לטלפונים הנזעמים מכל מיני טיפוסים מוכרים למיניהם שמאוד מאוד יכעסו על המאמר הזה... איך אתה מעיז לכתוב שיהודי בעל בית יכול להיות סוג א'?? אתה לא יודע שזה יכול לגרום קרירות לבחורי ישיבות... בחור ישיבה צריך לדעת שרק בני תוורה זה טוב וחוץ ממי שיושב ולומד כולם **ג-א-ר-נ-י-ש-ט!!!!** אתה בדבריך גורם לבחור ישיבה לרצות ללכת לעבוד!

אתם צודקים!!! יש ממש בחשש שלכם!!

בחור ישיבה כזה נחיתי שכל הגאווה שלו מגיע כתוצאה מזה שהוא הופך את כולם לסוג ב'... הייודישקייט שלו כ"כ תלויה על כרעי התרנגולת... עד כדי שאם אני אומר לו שיש עוד מישהו שהוא סוג א' אני באמת משמיט את כל הקרקע שתחת רגליו... אז זהו שלא!!! הסיבה שבחור ישיבה הוא סוג א' זה לא בגלל שבעל בית הוא סוג ב'!!! אברך שלומד כל היום הוא גדול לא בגלל שכולם קטנים אלא בגלל שהוא הוא הגדול!!! בגלל שהתורה שלו **מגדלתו ומרוממתו על כל המעשים!!!** לא שפלותו של הבעלבת מרוממת אותו על כל המעשים אלא **תורתו!!!** היא זו שמכריזה עליו שהוא גדול!!! בן תורה שלא יכול להרגיש סוג א'... רק ע"י שהוא מועך בדרכו את כל מי שלא נראה כמוהו... אין בין מוויתל.. מי ביקש זאת מידכם רמוס ומעוך חצרי... בית ה' פתוח רק למי שמבין ש"חוברה לו יחדיו.." כל ישראל הם סוג א'... נותנים כבוד לחסידים ואנשי מעשה... בשמחת בית השואבה אתה תרקוד וכולם יסתכלו מהצד.. אבל למעוך?? כך היא לא דרכה של תורה... גיא אוווליק...

בחור יקר: אביך הוא לא כשלון!!! הוא סוג א'!!!!

אבל אתה זכית למעלה הרבה יותר מרוממת ממנו!!! כן!!! אתה יותר ממנו!! והוא בהחלט פחות ממך!! והוא ממש לא (עלוב שאני כותב את זה... הוא מפרגן לך את זה מכל הלב... אבל לעשות ממנו סוג ב'?? רוץ תבקש ממנו סליחה... כל ישראל עולים **בשער אחד!!!**